

บทที่ 15

"เรื่องบางอย่างเราก็ทำอะไรไม่ได้" จ้าวอินหลานพูดพลางล้วงแผ่นกระดาษซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับการจองจำวิญญาณที่เขาฉีกจากคัมภีร์โบราณออกมาจากกระเป๋าเงินอันยับเยิน จากนั้นก็ขูดหลุมแล้วฝังมันไว้ใต้หิมะ เขาบัดมือไปมาก่อนลุกขึ้นยืนและพูดต่อไปว่า "ถ้าไม่เปลี่ยนตัวเองให้มีกำลังพอที่จะจัดการทุกอย่างได้ ก็ล้มมันไปให้หมด จำเรื่องที่ไม่มีประโยชน์นี้ไปก็ไม่มีอะไรดี เปลี่ยนหน่วยความจำเปล่าๆ"

คราวนี้วังเจิ้งนึ่งเจ็บไปนานยิ่งกว่าเดิม

ทูตมรณะเดินเข้ามา ส่งมือให้เขา "ไปกันเถอะ ข้าจะพาเจ้าไปส่งที่เชิงเขา"

จ้าวอินหลานเหนื่อยล้ามาก เขาไม่อยากเดินอยู่แล้ว เมื่อมีคนจะไปส่ง เขาก็ยื่นมือให้ทูตมรณะอย่างไม่เกรงใจ ทูตมรณะดึงเขามาโอบกอดไว้ จ้าวอินหลานยังไม่ทันยืนให้ดี เพียงครู่เดียวรอบข้างก็มีมืดมิด มองเห็นดวงดาวเคลื่อนที่อยู่รอบกาย

เสียงคร่ำครวญของทูตมรณะปลิวสยาย แต่พริบตาเดียวพวกเขาาก็กลับมาถึงเชิงเขา

ทูตมรณะปล่อยตัวจ้าวอินหลาน ถอยหลังไปหนึ่งก้าว แสดงการเคารวะแล้วหมุนตัวเดินจากไป แต่จิตใจเดียวร่างของเขาก็หายเข้าไปในหลุมดำขนาดใหญ่

จ้าวอินหลานมองตามหลังทูตมรณะ ลูบคางไปมาเหมือนกำลังคิดอะไร

บางอย่าง ไม่รู้ว่าเขาคຸນคิดอะไรอยู่ ในตอนนั้นเองเสียงของวังเจ็งก็ดังแว่ว ออกมาจากหน้าปัดนาฬิกา

"จริงสิ หัวหน้าจ้าว คุณบอกว่าไม่มีเงินให้ฉัน แต่เมื่อที่คุณลี้วงออกมา มันคือกระเป๋าเงินไม่ใช่เหรอ"

ความสุขลุ่มลึกในสีหน้าของจ้าวอินหลานแตกกระจายในพริบตา เขากอดอกอย่างไม่พอใจ "ใช่ กระเป๋าเงิน แล้วเราจะทำไม ช่วงนี้ฉันถึงแตก ยอมขายหน้าดีกว่ายอมไม่ให้เงินคนอื่น! แพนของเธอล่ะ ทำไมเขาไม่ดูแลเธอดีๆ ปล่อยให้มาคอยเป็นห่วงกระเป๋าเงินของคนอื่นหาอะไรมีทราบ"

"เขาฟังไม่รู้เรื่องหรอก" น้ำเสียงของวังเจ็งฟังดูผ่อนคลายลง "ฉันได้ยิน มาว่าระยะนี้คุณซื้อตำราโบราณตั้งเยอะแยะ อย่างกับคิดจะเป็นนักค้าของเก่า คุณคิดจะทำอะไรแผลงๆ อีกล่ะ"

"ผู้ชายต้องเป็นคนซื้อบ้านและหาเลี้ยงปากท้องของคนในครอบครัว" จ้าวอินหลานเอามือทั้งสองข้างล้วงกระเป๋ากางเกง เดินลอยชายไปข้างหน้า "เด็กโง่อย่างเธอไม่รู้เรื่องหรอก"

วังเจ็งหัวเราะเบาๆ "ฉันตายมาตั้งสามร้อยกว่าปีแล้วนะ ใครเป็นเด็กโง่ กันแน่"

จ้าวอินหลานจะเอาชนะให้ได้ "ปีศาจแก่ที่ตายมาตั้งสามร้อยกว่าปี อย่างเธอยังมีหน้ามาขอเงินสะกดปีศาจ* จากฉันอีกเหรอ หน้าไม่อายจริงๆ"

ทั้งสองพูดคุยจิกกัดกันไปมาอยู่บนพื้นหิมะขาวบริสุทธิ์อันกว้างใหญ่ ไพลาล ไม่รู้ว่าผ่านไปนานแค่ไหน วังเจ็งก็พูดออกมาเบาๆ ว่า "เมื่อที่ฉันพูดไปแล้วรียังว่า...ขอบคุณ"

รอยยิ้มปรากฏขึ้นมาบนใบหน้าของจ้าวอินหลาน เขาเคาะหน้าปัดนาฬิกา พูดไปปนไป "อย่างนี้กว่าคำพูดหวานๆ เหมือนยาพิษเคลือบน้ำตาลของเธอ"

* เงินสะกดปีศาจ หรือเงินอั้งเปาในของแดงที่ใหญ่ให้กับลูกหลานในเทศกาลตรุษจีน ในสมัยโบราณเคยมีเรื่องเล่าถึงปีศาจตนหนึ่งที่มีอกออกอาละวาดแก๊งเด็กให้ตกใจร้องไห้ ไม่สบาย มีอยู่วันหนึ่ง ปีศาจย่องเข้าไปปลงแก๊งเด็กในครอบครัวหนึ่ง หาไม่ว่าก่อนเข้านอนเด็กคนนั้นได้เล่นเหรียญเงินจนง่วงหลับไปเอง ผู้เป็นแม่จึงเอาเหรียญที่เด็กเล่นค้างห้อยกระดาดงวางไว้ข้างหมอน เมื่อปีศาจจู่ๆ เห็นแสงสะท้อนจากเหรียญที่โผล่พ้นห้อยกระดาดงก็ตกใจจนวิ่งหนีไป ด้วยเหตุนี้คนจีนจึงนิยมให้เงินกับลูกหลานในช่วงวันสิ้นปีเพื่อให้แคล้วคลาดจากปีศาจนั่นเอง

จะทดแทนจดหมายขอโทษสามหมื่นตัวอักษรได้นะ อาทิตย์หน้าเอาไปส่งในกล่องจดหมายของฉัน สิ่งสุดท้ายที่ทุกคนจะต้องทำตอนเคาต์ดาวน์ขึ้นปีใหม่คือเอาจดหมายสำนึกผิดมาอ่านให้เพื่อนร่วมงานฟัง เป็นการแฉว่าปีนี้ใครทำอะไรผิดบ้าง เธออยากคิดว่าแค่พูดขอบคุณแล้วจะรอดตัว"

กว่าจำวอวินหลานจะเดินทอดน่องมาถึงบ้านหลังเล็กบนยอดเขาก็เป็นเวลาพลบค่ำแล้ว

จู่หงใช้สายตาสอบถามบางอย่างจากเขา จำวอวินหลานเหล่มองไปยังหน้าปัดนาฬิกาที่มีแสงสว่างวูบวาบของตัวเอง เพียงเท่านั้นเขาก็กับจู่หงก็เป็นอันรู้กัน เธอหยิบตุ๊กตาใหม่พรมทำมือตัวหนึ่งออกมา แสร้งทำที่เดินผ่านจำวอวินหลานแล้วบรรจงเอาตุ๊กตาเสียดสีกับนาฬิกาของเขาเบาๆ เหมือนไม่ตั้งใจ ควินสีขาวสองกลุ่มม้วนตัวเข้าไปในตุ๊กตาใหม่พรมโดยไม่มีใครทันสังเกต ตุ๊กตาหญิงสาวขนาดประมาณหนึ่งศืบขยับเบาๆ ขึ้นมาทันทีราวกับมีชีวิต

จำวอวินหลานกวาดตามองภายในบ้านก็เห็นทุกคนอยู่กันครบ แต่ทุกคนมีสีหน้าไม่เลวนัก... ดูจู่จือเฝ้าอยู่ที่หน้าประตูอย่างเงียบเชียบ โดยมีผ้าชิงหมอบอยู่ที่เท้า ก้าวฉางเจิงกำลังช่วยดูของตุ้มในหม้อใบเล็กอย่างแก้ๆ กังๆ นักศึกษานั่งล้อมวงฟังหลินจิ้งเล่าเรื่องมืออย่างกล้าๆ กลัวๆ เส้นเวย... เอ๊ะ เส้นเวยล่ะ?

แล้วทำไมเมื่อถึงเขาก็ถึงคิดว่าทุกคนอยู่กันครบ

สีหน้าของจำวอวินหลานนิ่งขริ่มลง เขาเอ่ยถามจู่หง "ศาสตราจารย์เส้นล่ะ"

จู่หงอึ้งไปอย่างเห็นได้ชัด สีหน้าแสดงถึงความงุนงง เธอยังคงมีอาการอย่างนั้นจนกระทั่งเสียงของใครคนหนึ่งดังขึ้นด้านหลังของจำวอวินหลาน เส้นเวยหอบพินเต็มอ้อมแขนเดินเข้ามา พูดอย่างไม่เดือดเนื้อร้อนใจว่า "ตามหาผมเหรอ"

จู่หงทำท่าเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้ เธอตอบหัวตัวเองทีหนึ่ง "ใช่แล้ว ศาสตราจารย์เส้นบอกไว้ในเมื่อต้องค้างที่นี่อีกคืน เขากลัวว่าเชื้อเพลิงจะไม่เพียงพอ ก็เลยขอออกไปหาพิน"

เส้นเวยวางพินลงข้างกองไฟเพื่อให้หยิบใช้สะดวก "ผมกลัวว่าจะเกิดเหตุ

ไม่คาดฝัน ตกกลางตามหาคุณวังเจิงเจอมัย"

จ้าววอินหลานมองหน้าเขาแล้วค่อยตอบคำถาม "อ้อ หาเจอแล้ว ระหว่างทางเจอทีมกู้ภัยเข้าพอดี ผมมีธุระให้เธอไปทำนิดหน่อย ก็เลยให้เธอกลับไปพร้อมกับพวกเขา"

"อ้อ" เลื่อนเวยหันกลับมา ยิ้มให้เขาอย่างอ่อนโยน "ไม่เกิดเรื่องก็ดีแล้ว คุณออกไปข้างนอกมาทั้งวัน มาตี๋มบั้งหลานกิง* สักซามก่อนดีกว่า จะได้ไม่เป็นหวัด"

จ้าววอินหลานจับตามองเลื่อนเวย จากนั้นเขาก็ยิ้มบางๆ เดินไปรับยามา ตี๋มรวดเดียวหมดเหมือนไม่ติดใจอะไร เรื่องเมื่อคืนก่อน รวมทั้งเรื่องที่เขาสงสัย สุดท้ายเขาก็ตัดใจยังไม่พูดออกมา

สองสามวันมานี้จ้าววอินหลานใช้ร่างกายเหมือนไม่ใช่มนุษย์ วันแรกก็ไปกินเหล้ากับพี่หลางเกือบทั้งคืน เช้าวันต่อมาก็ขับรถท่ามกลางอากาศที่หนาวเย็นตลอดทั้งวัน กลางคืนแทบไม่ได้นอน หน้าซำยังถูกวังเจิงวางยา ต่อมาก็ถูกลิมภูฆาธาทำให้เจ็บหนัก แกรมยังต้องจัดการกับปีศาจเป็นฝูง แล้วก็ต้องเดินทางไกลบนเขตพื้นที่สูงและหนาวเย็นไม่รู้กี่รอบ

วันนี้พอหัวถึงหมอนเขาก็หลับเป็นตาย อาการแทรกซ้อนสืบเนื่องจากกิจกรรมที่ดุเดือดรุนแรงทั้งหลายก็ส่งผลออกมาในวันต่อมา

ถึงแม้คอจะเอียงกระเท่เร่อยู่ แต่ยังไงซะเขาก็ยังเป็นลูกพี่ใหญ่ พอตื่นขึ้นมาเขาก็ออกคำสั่งแบ่งงานให้แต่ละคน บ้านหลังเล็กบนภูเขาภายใต้การบัญชาการของเขาดูเหมือนอย่างกับโดนซ้ำศึกบุก...จ้าววอินหลานสั่งให้หลินจิ้งนวดคอให้เขา และแล้วเดซัดซ์นี่อรหันต์จากวัดเส้าหลินก็แสดงอิทธิฤทธิ์คอของหัวหน้าพวกเขาเกือบหักคามือหลินจิ้ง น้ำตาของจ้าววอินหลานแทบจะร่วง เขาสงสัยว่าหลินจิ้งอาจถือโอกาสเอาคืนเพื่อล้างแค้น คนทั้งสองไม่ได้ทำอะไรที่เป็นประโยชน์เลยสักนิด เขาแต่วิ่งไล่กันไปรอบบ้านเกือบสี่สิบนาที จนกระทั่งจู่หองดรอนทนมไม่ไหวตวาดแหวัดใส่ 'จะไปกันได้รึยัง!' พวกเขาถึงยอม

* บั้งหลานกิง เป็นสมุนไพรจีน มีสรรพคุณช่วยขับร้อน ขับพิษ และป้องกันหวัด

เลิกรา

จ้าวอินหลานทบทวนจิตใจแข็งแรงๆ สองที จากนั้นคอของเขาก็หมนได้ ตามปกติอย่างน่าอัศจรรย์ เขาเอามือโพล่หลัง เดินวางก้ามเข้าไปเก็บข้าวของ คู่มด้าซึ่งขึ้นมาพาดไว้บนลำคอแทนผ้าพันคอ

หัวหน้าคลาสสาวที่เสียนเวยามาด้วยร้อง "เอ๋?" แล้วถามด้วยความแปลกใจ "แมวดัวนี่มาอยู่ที่นี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ มันมาพร้อมกับพวกเราหรือคะ ฉันคิดว่ามันเป็นแมวจรจัดซะอีก"

จ้าวอินหลานประชิดประชัน "เธอเคยเห็นแมวป่าตัวตู่ย่นู๋แบบนี้ ด้วยหรือ"

ถูกพูดแทงใจดำขนาดนี้ ต้าซิงจึงกางกรงเล็บแล้วสะบัดอุ้งเท้าใส่หน้า เขาอย่างหัวเราะ นึกอยากจะชวนเจ้านายของมันคนนี่ให้ตายคาอุ้งเท้า

หัวหน้าคลาสเดินเข้ามาหาอย่างรู้สึกสงสาร เธอลูบเส้นขนดำขลับ เป็นมันของต้าซิง "น่าสงสารจัง ต้องถูกขังกรง ขนส่งทางเครื่องบินมาไกลมาก ขนาดนี้...จริงสิ พี่จ้าว อาจารย์ของเราบอกว่าซากกลับเขาจะขับรถเอง คุณจะได้พักผ่อนบ้าง"

จ้าวอินหลานกุมไบหน้าที่ถูกต้าซิงตบ ฝ่าเท้าพลันหยุดชะงัก หันหน้า กลับไปมองเสียนเว

บังเอิญประสานสายตากับเสียนเวเข้าพอดี อีกฝ่ายค่อยๆ หลุบตาลง แล้วหัวเราะเบาๆ ให้เขา

ทุกการกระทำ รวมทั้งท่าทางและคำพูดอันคลุมเครือราวกับมีถ้อยคำ เป็นพื้นเป็นหมื่นเก็บงำเอาไว้ของเสียนเวทำให้จ้าวอินหลานรู้สึกว้าวหวใจ ในใจ ยิ่งเมื่อนึกถึงสายตาที่บังเอิญประสานกันเมื่อค่าคืนก่อน หัวใจของเขาก็เสียวแปล็บและอ่อนยวบ เหมือนชั่วหัวใจถูกเด็ดออกไป

จ้าวอินหลานนอนหลับอยู่บนเบาะข้างคนขับตลอดทางลงเขา ตอนที่ เขาถูกเสียงโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าปลุกให้ตื่น เวลาที่ล่วงเลยเที่ยงวันไปแล้ว พระอาทิตย์เริ่มคล้อยไปทางทิศตะวันตก รถของพวกเขาพ้นเขตที่ถือเขาหิมะ

มานานแล้ว สองข้างถนนเริ่มมีผู้คนให้เห็นประปราย

คนที่โทรมาคือพี่หล่าง ดูเหมือนเขาช่วยเหลือจ้าวอินหลานเอาไว้หลายอย่าง พอได้ยินว่าพวกเขากำลังลงมาจากภูเขาก็รีบเป็นธุระจัดหาที่พักชั้นดีให้อย่างมีน้ำใจ พร้อมทั้งออกตัวว่าคราวที่แล้วยังตีไม่หน้าใจ คราวนี้หากไม่เมาไม่เลิกรา

จ้าวอินหลานแสดงสีหน้าเบื่อหน่ายออกมา เขาไม่ใช่คนขี้เหล้า แล้วก็ไม่ได้เป็นซูเปอร์แมน เวลานี้สิ่งที่เขาปรารถนาที่สุดคือการได้นอนหลับบนเตียงเหมือนเจ้าหญิงนิทรา ไม่ใช่การกล้ำกลืนตีมีเหล้าและคุยเรื่องไร้สาระกับตาแก่อ้วนตุ้ตะที่เขาเรียกหาเป็นพี่น้อง

ข่าวร้ายที่มาอย่างกะทันหันทำให้เขาห่อเหี่ยวเหมือนคนกำลังใช้ทุกข์ ไม่มีแม้อารมณ์จะหยอกเย้าเล่นเว่ย พอวางสายเขาก็ปิดตาคว่าโอกาสในการนอนหลับที่เหลืออยู่เอาไว้แน่นอน แล้วตอนหัวค่ำก่อนที่จะออกไปลงสนามอย่างดุเดือดเผ็ดร้อนค่อยหาเวลานอนให้สบายอีกสักรอบ

เส้นเว่ยรจนจ้าวอินหลานหายใจอย่างสม่ำเสมอแล้วค่อยยื่นมือไปจัดแจงผ้าห่มบนตัวเขาให้ดี

ถึงเวลาพี่หล่างก็มารอรับพวกเขาที่ริมถนนสายหลักใจกลางเมือง จ้าวอินหลานที่ซังกะตายมาทั้งวันเหมือนฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาใหม่ มังกรผงาดฟ้ากลับมาเป็นชายชาติวีรอีกครั้ง

เมื่อเห็นหน้า คนทั้งสองก็พุ่งเข้าหากัน ทักทายโอบาปราศรัยน้ำไหลไฟดับ พอตกกลางคืนก็พากันออกไปสรวลเสเฮฮา คุยไม้เรื่อยเปื่อยจนเหล้าหมดไปครึ่งขวด พี่หล่างเริ่มมีอาการลึนคับปากแล้ว แต่เจ้าตัวกลับยังรู้สึกกระชุ่มกระชวย จึงร้องตะโกนสั่งเหล้ามาอีกหนึ่งขวด

ส่วนจ้าวอินหลานแม้จะไม่แสดงอาการ รวากับเหล้าครึ่งขวดที่ตีมีเข้าไปเป็นน้ำเปล่า แต่เขาก็เริ่มมีเมึ่นๆ แล้วเช่นกัน

พี่หล่างตะเบ็งเสียงอันแหบหัวร้องเพลงพื้นบ้านพลางตะโกนสั่งบริกร "เต็มแก้ว! วินให้เต็มแก้วทุกคนเลยน้อง!"

จ้าวอินหลานลำบากใจแต่ไม่อาจห้ามปราม จำใจพยักหน้าให้บริกรด้วย

ท่าทางสง่าผ่าเผย แต่พอเขาก้มหน้า รอยยิ้มที่หาญกล้าก็แอบมีความชื่นชม
 พี่หล่างลุกขึ้นกล่าวปราศรัยเหมือนนักเลงเก่าใจสปอร์ต "ผมคนนี่ไม่ใช่
 ผู้ลากมากดีอะไร พูดจาสวยหรูไม่เป็น เป็นแค่ชาวบ้านที่ไม่มีการศึกษา นับแต่
 มีชีวิตอยู่มาจนถึงทุกวันนี้ เรื่องที่โชคดีที่สุดก็คือได้รู้จักพี่น้องดีๆ อย่างพวกคุณ
 เอ่อ...คำนั้นมันอะไรนะ มีสหายมาแต่แดนไกล มิควร...? ยังไงก็แล้วแต่
 เอาเป็นว่าผมหมายความตามนั้นก็แล้วกัน มาชนแก้วกันหน่อยดีกว่า!"

จ้าวอินหลานจึงต้อง 'ยังไงก็แล้วแต่' ยกแก้วเหล้าของตัวเองตามไปด้วย
 แต่คราวนี้เส้นเวยที่นั่งเงียบไม่พูดจาอยู่ข้างๆ มาตลอดกลับจับมือเขายังเอาไว้
 พี่หล่างกับจ้าวอินหลานชะงักงัน

เส้นเวยถือแก้วเหล้าของจ้าวอินหลานลุกยืนขึ้น เขาก้มหัวให้พี่หล่าง
 นิดๆ เป็นอันดับแรก จากนั้นก็พูดอย่างเกรงอกเกรงใจว่า "หัวหน้าจ้าวโดนลม
 บนภูเขาจนเป็นหวัดนิดหน่อย ตอนนี้อร่างกายไม่ค่อยแข็งแรง"

จ้าวอินหลานรีบกระแอมกระไอออกมาสองสามครั้งเป็นการสนับสนุน
 เส้นเวยยิ้มบางๆ ก่อนเอ่ยต่อ "อีกอย่างการเดินทางครั้งนี้พี่หล่างกรุณา
 ช่วยดูแลพวกเราทุกคนมาโดยตลอดจนผมรู้สึกสบาย น่าเสียดายนักศึกษา
 ยากจนที่เพิ่งเคยออกมาสัมผัสโลกภายนอกพวกนี้ยังไม่มียานมีการเป็นขึ้นเป็นอัน
 คงไม่สามารถตอบแทนอะไรพี่หล่างได้ เหล้าแก้วนี้ผมขอดื่มให้พี่หล่างเพื่อ
 แสดงความเคารพจากใจ"

พูดจบเขาก็ลดข้อมือลง เอาแก้วในมือไปชนกับแก้วของพี่หล่างหนึ่งครั้ง
 แล้วดื่มรวดเดียวหมดแก้ว

พี่หล่างตกใจ เขาร้อง 'ไ้อ้หยา' ออกมาด้วยความคาดไม่ถึง เขารู้ดีว่า
 ตัวเองเป็นคนประเภทไหน เขาไม่มีปัญหากับคนใจนักเลงอย่างจ้าวอินหลาน
 พอนับถือกันเป็นที่หนึ่งได้ แต่พวกปัญญาชนมักจะมองเขาไม่ต่างกับเศษฝุ่น
 ไม่เคยอยู่ในสายตา ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่เป็นฝ่ายเข้าหาเพราะกลัวว่าตัวเองจะ
 สร้างความรำคาญให้เส้นเวย

คิดไม่ถึงว่าจู่ๆ เส้นเวยจะทำแบบนี้ นี่ถือเป็นประสบการณ์แปลกใหม่
 สำหรับคนที่เชี่ยวชาญด้านการดื่มกินอย่างเขา พี่หล่างไม่พูดอะไรให้มากความ

ดื่มสองสามอีกหมดแก้วตามไปด้วย ต่อจากนั้นราวกับเขาได้เจอกับแผ่นดิน
ผืนใหม่ ท่ากระสุนปืนใหญ่จึงเปลี่ยนเป้าหมายไปลงที่เส้นเวยอย่างมีนัยๆ งงๆ

จ้าวอินหลานกวาดตามองไปรอบโต๊ะ...มองเห็นเจ้าพระปลอมอย่าง
หลินจิ้งที่กำลังทะซึ่โคร่งขึ้นใหญ่จนปากมันแผลิบไปพลงท่อบทสดขอ
อโหสิไปพลง หลินจิ้งใช้คำพูดว่า 'อยู่ในช่วงถือศีล ไม่กินเหล้า' มาเป็นข้ออ้าง
จู่หงก็กำลังมีความสุขกับสิ่งที่ตัวเองโปรดปรานโดยแสร้งทำเป็นใสซื่อแล้วบอกว่า
'สุขภาพสตรีอย่างเธอต้องดื่มไวน์แดงเท่านั้น' ทางด้านอู๋ซู่จื่อพอเหล้าแตะปาก
ได้แค่ครึ่งแก้วเขาก็แก้งตาย กัวฉางเจิง...เจ้าเด็กเซ่อซ่าถูกชนแก้วจนคอพับ
คออ่อนไปนานแล้ว เจ้านี่ไม่น่าจะแก้ง แต่่น่าจะ 'ตาย' จริงๆ...สรุปแล้วใน
กองทัพทั้งทหารศึกและทหารม้า ไม่มีใครช่วยเขาตีฝ่าวงล้อมออกไปเลยสักคน

จ้าวอินหลานแอบเขินเขี้ยวเคี้ยวฟัน จดบันทึกความผิดของพวกเขา
เอาไว้ แล้วใช้วาทศิลป์เปิดช่องทางโอกาสตีกับข้าวให้เส้นเวยมากมายเพื่อ
ป้องกันไม่ให้อีกฝ่ายดื่มเหล้ามากเกินไป แล้วเขากับเส้นเวยก็ร่วมมือกันแก้ง
เล่นละครชนแก้วสังสรรค์เฮฮา จนกระทั่งเด็กรินเหล้าฝีมือฉกาจอย่างพี่หลาง
พุบหลับคาโต๊ะ พวกเขาถึงได้หลุดพ้น

เห็นได้ชัดว่าเส้นเวยไม่คุ้นเคยกับการสังสรรค์เช่นนี้ สองแก้วของเขา
แดงชาน แม้แต่ดวงตาก็ดูเคลิ้มลอย เขาลุกขึ้นมายืนโซเซแล้วทรุดกลับไปนั่ง
ท่าเดิมดัง 'ตุ๊บ' จ้าวอินหลานรีบประคองเขา กระซิบถามข้างหูเขาเบาๆ ว่า
"ผมจะไปแล้วนะ คุณไหวรีเปล่า เป็นอะไรมั๊ย"

เส้นเวยนั่งงนงนไม่ตอบคำถาม แต่กลับยื่นมือมาโอบเอวเขาเหมือน
ไม่ตั้งใจ ซ้ำยังโอบแน่นอีกด้วย

แบบนี้...เห็นได้ชัดเลยว่าเป็นเรื่องชะแล้ว

จ้าวอินหลานทำได้แค่ยึดแขนของเส้นเวย กิ่งกอดกึ่งประคองช่วย
ดึงให้เขาลุกขึ้นยืน โชคดีเส้นเวยเป็นนักดื่มที่ตีพอใช้ ดื่มมากไปก็แค่นั่งเสียบ
ให้ไปไหนก็ไป ไม่พูดพลาหม่นำรำคาญหรืออะอะวอยวายเหมือนคนบ้า

จ้าวอินหลานตั้งสติ จัดแจงแบ่งห้องพักให้คนอื่นอย่างลวกๆ แล้วประคอง

เส้นเวยกลับไปยังห้องพักที่อยู่ติดกัน เขาไขกุญแจอย่างลึกลับ ก่อนตัดสินใจอย่างยากเย็นว่าจะไม่ช่วยโอกาสกับคนเมาเพื่อแสดงความเป็นสุภาพบุรุษ

เขาวางเส้นเวยไว้ริมเตียงแล้วนั่งลงไปด้วย จ้องมองใบหน้าเคลิ้มลอยไว้ความรู้สึกของศาสตราจารย์เส้น เขาขยี้ผมของอีกฝ่ายอย่างอดใจไม่ไหว "ดื่มไม่ได้แล้วยังจะดื่มแทนคนอื่นอีก มีใครเขาซื้อบ้อเหมือนคุณมั่ง"

การกระทำของเขาทำให้เส้นเวยผงกหัวขึ้นมาแล้วจ้องมองเขาตาไม่กะพริบ "รอเดี๋ยวนะ ผมจะไปเอาผ้าขนหนูมาเช็ดหน้าให้" จ้าวอินหลานพูดพลางเดินเข้าไปในห้องน้ำ หยิบผ้าขนหนูที่ทางโรงแรมจัดไว้จุ่มลงในน้ำเย็นผืนหนึ่ง จุ่มลงในน้ำร้อนผืนหนึ่ง ตระเตรียมจนพร้อมที่จะเอาออกไปให้คนเมา แต่พอหมุนตัวกลับเขาก็ต้องตกใจจนสะดุ้ง...ไม่รู้ว่าเส้นเวยแอบมายืนอยู่ข้างหลัง เขาตั้งแต่เมื่อไหร่อีกฝ่ายยืนฟังประตูไม่พูดไม่จา แค่วาดสายตามองมาที่เขาเท่านั้น

แววตาล้ำลึกล้ำนั้นดูเหมือนกำลังพยายามข่มความรู้สึก

จ้าวอินหลานส่งผ้าขนหนูผืนหนึ่งให้เขา "เอ้า"

เส้นเวยเหมือนคนที่มีปฏิกิริยาตอบสนองช้า ผ่านไปครู่หนึ่งเขาก็ค่อยๆ ยื่นมือออกมา ทว่าเขาไม่ได้ยื่นมือมารับผ้าขนหนูแต่กลับคว้าข้อมือจ้าวอินหลานแล้วดึงเข้าไปหาตัวเองอย่างแรง

จ้าวอินหลานรู้สึกตั้งแต่แรกแล้วว่าเส้นเวยดูไม่ค่อยปกติ บุคลิกของอีกฝ่ายแปลกไป แต่เขากลับมีความสุขที่ได้เห็นท่าทางเช่นนี้ของเส้นเวย จึงปล่อยให้อีกฝ่ายดึงตัวเข้าไปหาโดยไม่ขัดขืนเลยสักนิด

เส้นเวยดันเขาไปชนผนังห้องน้ำอย่างแรง แล้วบดขยี้ริมฝีปากเขาราวกับจะกัดให้ขาด

เมื่อสัมผัสได้ถึงรสเลือดก็ทำให้จ้าวอินหลานตื่นตัวขึ้นมา เขาโอบหลังของเส้นเวยอย่างช้าๆ นิ้วมือที่ขำของของจ้าวอินหลานล้วงเข้าไปใต้เสื้อของเส้นเวย ลูบไล้แผ่นหลังอย่างนุ่มนวล ผิวหนังใต้ฝ่ามือเขาค่อนข้างเย็นราวกับหยกเนื้ออ่อนที่สัมผัสแล้วจะละลาย...เว้นก็แต่หยกเนื้ออ่อนชิ้นนี้กำลังดึงทิ้งเสื้อผ้าเขาออกอย่างไม่ปราณีปราศรัย

จ้าวอินหลานปล่อยให้เส้นเวยฉีกทิ้งเสื้อผ้าของตัวเองด้วยความสมยอม

มือข้างหนึ่งเริ่มลูบไล้ต่ำลงไปจนถึงบั้นเอวด้วยเจตนาไม่ซื่อ แล้วเขาก็ล้วงเข้าไปในกางเกงของเส้นเวย

แต่ยังไม่ทันถึงเป้าหมายจ้าวอินหลานก็ถูกโอบเอวอุ้มขึ้นมาอย่างกะทันหัน สองเท้าของเขาลอยอยู่เหนือพื้นอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว ร่างหมุนคว้างกลางอากาศ จากนั้นก็หงายหลังเพราะถูกคนโยนลงไปบนเตียง

แรงกระแทกอันหนักหน่วงทำให้เตียงคิงไซส์เกิดเสียงดังขึ้น โชคยังดีที่หมอนและผ้าห่มของโรงแรมค่อนข้างหนา ถึงหล่นดับลงไปก็ไม่เจ็บ จ้าวอินหลานแกล้งส่งเสียงร้องที่เล่นที่จริง ใช้นิ้วชี้ตรวจเลือดที่ริมฝีปากเบาๆ แล้วพูดเสียงกั๊กหัวเราะว่า "ที่รัก คุณเองก็ใจร้อนเหมือนกันนะ"

เส้นเวยมองลงมาจากมุมสูง ดวงตาดำขลับคู่ นั้นเต็มไปด้วยความพลุกพล่านอย่างอธิบายไม่ได้ รวากับอารมณ์อันเร่าร้อนกำลังเอ่อท้นออกมา

ภายใต้แสงไฟสลัว โบหน้าที่มีสีแดงระเรื่อแต่แวบบางๆ ของเส้นเวย ยิ่งเข้ายวนชวนมอง จ้าวอินหลานเห็นแล้วหัวใจสั่นระรัว เขายกมือขึ้นไปถอดแวนของเส้นเวย ยันตัวขึ้นกึ่งนั่งกึ่งนอน ก่อนจะดึงเอวของอีกฝ่ายเข้ามาหาตัว แหวกคอเสื้อของอีกฝ่าย ใช้ฝ่ามือลูบไล้จากคอเสื้อต่ำลงไปเรื่อยๆ เจ้าอารมณ์ไปพลางปลดกระดุมเสื้อของอีกฝ่ายไปพลาง ผิวพรรณขาวซีดบนร่างที่แข็งแกร่งเผยออกมาให้เห็น

จ้าวอินหลานผู้มีดวงตาคมเข้มค่อยๆ จุ่มพิตไปบนแผ่นอกของเส้นเวยอย่างไม่รีบร้อน เขาพูดด้วยเสียงขึ้นจมูกว่า "ผมคิดจะปล่อยคุณไปอยู่แล้วเสียเรื่องนี้คุณรณหาที่เองนะ"

พูดยังไม่ทันขาดคำจู่ๆ เส้นเวยก็จับหัวไหล่แล้วดันตัวจ้าวอินหลานออกเล็กน้อย จากนั้นก็ก้มลงขบกัดคอของเขา อีกทั้งยังยึดข้อมือของเขาเอาไว้แน่น ออกแรงกดเขาเอาไว้กับเตียง

จ้าวอินหลานรู้สึกเหมือนเส้นเวยกำลังจะกลืนกินเขาเข้าไปทั้งตัว เขา รู้สึกได้ถึงลมหายใจที่ถี่กระชั้นขึ้นเรื่อยๆ ของอีกฝ่าย

การจู่โจมที่เร่าร้อนของเส้นเวยอยู่เหนือความคาดหมายของจ้าวอินหลาน อีกทั้งเขายังถูกกัดจนเริ่มรู้สึกเจ็บ เขาจึงตื่นเบาๆ พร้อมกับหัวเราะออกมา

"พอแล้วที่รัก อย่าใจร้อนสิ คุณ..."

ใครจะไปรู้ว่าการกระทำเล็กน้อยนั้นจะเป็นเหมือนการปลดล็อกไกปืนของเส้นเวย พฤติกรรมป่าเถื่อนเหมือนสัตว์ของเส้นเวยเปลี่ยนเป็นคลุ้มคลั่งเหมือนคนบ้า เขาเลื่อนมือผ่านแผ่นอกของจ้าวอินหลานมาจับแขนข้างที่อีกฝ่ายใช้ยื่นมาที่ตน บิดไปไว้ข้างหลังอย่างรุนแรง และใช้มืออีกข้างยึดลำคอของจ้าวอินหลานเอาไว้ราวกับจะเค้นคอให้ตาย

จ้าวอินหลานเหมือนถูกบังคับให้แหงนหน้า เขาารู้สึกว่ากระดุกแกวของตัวเองลั่นดัง 'กรือบ'

เส้นเวยโน้มตัวลงซุกใช้ ใช้นิ้วมือที่เย็นเฉียบบีบคางของจ้าวอินหลาน แล้วระดมจุ่มตั้งแต่หน้าผากเรื่อยต่ำลงมา ไฟในห้องส่งเสียงดัง 'แป๊ก' แล้วดับไปเอง ทั้งห้องมีเพียงเสียงลมหายใจกระเส่าเร่าร้อนของผู้ชายสองคน ฟังราวกับสัตว์ป่าที่อดอยากมานานหลายปีกำลังกลิ่นกินอาหารอย่างหิวโหย

เสียงขีดที่กัลดกระดุมไว้เพียงไม่กี่เม็ดถูกบางอย่างกรีดจนเกิดเสียงดัง 'แควก'

"เอ่อ...พอแล้วๆ ที่รัก...เส้นเวย!"

แม้หัวใจของจ้าวอินหลานจะเร่าร้อนเหมือนไฟ แต่เขาก็ไม่ยอมให้เส้นเวยทำเรื่องนี้ลงไปโดยไม่รู้ตัวเพราะดื่มเหล้าจนขาดสติ เขาค่อยๆ ไขไหล่ดันอีกฝ่ายเอาไว้แล้วดึงแขนของตัวเองออกอย่างนุ่มนวล

หลังจากเส้นเวยส่งเสียงครางต่ำๆ ออกมา การกระทำทุกอย่างก็หยุดชะงัก จากนั้นเขาก็พุบลงในอ้อมกอดของจ้าวอินหลานโดยไร้สัมผัสเสียงแล้วหยุดนิ่งไม่ไหวติง ไฟในห้องพักเหมือนถูกใครกดสวิตช์ให้มันเปิดขึ้นมาใหม่ แสงไฟภายในห้องสว่างขึ้นอีกครั้ง

จ้าวอินหลานถูกแสงไฟส่องจนลืมตาแทบไม่ขึ้น เขาขยับแขนข้างที่ถูกบิดไหล่หลังจนรู้สึกเจ็บไปมา แล้วประคองเส้นเวยขึ้น ความปรารถนาเมื่อครู่เลือนหายไปจนหมดสิ้น เขายิ้มอย่างผิดเพี้ยน "อาการตอนเมาของคุณช่างไม่เหมือนคนธรรมดาเอาซะเลย..."

พุดยังไม่ทันจบน้ำเสียงของจ้าวอินหลานก็ขาดหาย ดวงตาเบิกโพลง

แอลกอฮอล์ในร่างกายเหมือนระเหยออกมาตามรูขุมขนจนหมดสิ้นอย่าง
ฉับพลัน เขาตกใจจนหายใจเป็นปริดทิ้ง

ห้องทั้งห้องเงียบสนิท แต่เขากลับไม่ได้ยินเสียงหายใจของเส้นเวย!

จ้าวอวินหลานรีบเอามือแนบลำคอของอีกฝ่ายอยู่นานหลายสิบวินาที
แต่เขากลับจับชีพจรของเส้นเวยไม่ได้เลย

ใบหน้าของเส้นเวยยังคงแดงระเรื่อ แต่ร่างของเขากลับกลายเป็นเหมือน
ซากศพ

"เส้นเวย! เส้นเวย!" จ้าวอวินหลานพลิกตัวอีกฝ่ายขึ้นมา ตบหน้า
อย่างแรงสองสามครั้ง ทว่าเส้นเวยไม่ตอบสนองใดๆ ทั้งสิ้น เขาจึงรีบเอามือ
วางไว้บนหน้าอกเส้นเวยแล้วทำตามขั้นตอนการกู้ชีพด้วยการปั๊มหัวใจหลายครั้ง
ติดต่อกัน

แต่ไม่ว่าทำยังไงเส้นเวยก็ไม่ตอบสนอง รวากับคนที่นอนอยู่บนเตียงเป็น
เพียงหุ่น

"แน่แล้ว!" จ้าวอวินหลานกระโดดลงจากเตียง เก็บโทรศัพท์มือถือที่
ถูกโยนทิ้งจนหลุดเป็นชิ้นเมื่อครูขึ้นมา รีบเอาแบตเตอรี่ใส่เข้าไปแล้วเปิด
เครื่องใหม่อีกครั้ง เขาโทรไปยังเบอร์ฉุกเฉิน บอกข้อมูลอย่างรวดเร็ว จากนั้น
เขารีบไปค้นกระเป๋าสัมภาระของเส้นเวยตามคำแนะนำจากแพทย์ ถ้าหาก
อีกฝ่ายมีโรคประจำตัว บางทีอาจมียาติดตัวมาด้วย

ในตอนนั้นเอง จ้าวอวินหลานบังเอิญมองเห็นเสื้อเชิ้ตที่ฉีกขาดของ
ตัวเองอย่างไม่ตั้งใจ

รอยขาดขาดจากไหล่ซ้ายไปยังท้องน้อยด้านขวา ฉีกแยกเสื้อเชิ้ตแบบ
หนาสำหรับฤดูหนาวออกเป็นสองส่วนตามแนวยาว รอยนั้นเรียบกริบไม่มีเศษ
ด้ายหลุดลุ่ยออกมาเลยสักเส้น อีกทั้งยังไม่ไชรอยขาดตามผีเสื้อ จ้าวอวินหลาน
จับเสื้อเชิ้ตที่ขาดรุ่งริ่งของตัวเองมาดู เขารู้ว่ารอยขาดนี้ต้องเกิดจากของมีคม

แต่ในมือของเส้นเวยกลับว่างเปล่า กรรไกรตัดเล็บสักอันยังไม่มี แล้ว
'ของมีคม' มาจากไหน

ที่แรกจ้าวอวินหลานยังมึนจากความเมา ทำให้สมองซ้าหัวไม่แล่น แกรม

เมื่อก็เขายังตกใจจนหน้าถอดสี แต่เวลานี้เองที่สติของเขาเพิ่งจะกลับเข้าที่เข้าทาง...มนุษย์ไม่สามารถหยุดหายใจและหัวใจหยุดเต้นพร้อมกันโดยไม่มีอาการบ่งชี้ล่วงหน้า ต่อให้เป็นอาการกล้ามเนื้อหัวใจตายเฉียบพลันก็ตาม เมื่อมันเกิดขึ้นก็ต้องมีอาการของโรคแสดงออกมาให้เห็น ทว่าอาการของเส้นเวยมันเหมือนเจ้าตัวมีสวิตช์เปิดปิดไม่ต่างอะไรจากไฟในห้องนี้ พอกดปุ่มปิดร่างก็ถูกตัดกระแสไฟทันที

จำวอวินหลานหันกลับไปมองคนที่นอนอยู่บนเตียง หน้านี้วู้ควมอด จากนั้นเขาก็หยิบสมุดปกหนังสือเล่มหนึ่งออกมาจากกระเป๋าไนต์บูก เดินไปที่เตียงอย่างช้าๆ ดึงยันต์กระดาษสีเหลืองที่สอดอยู่ในสมุดบันทึกออกมา หยิบเส้นผมของเส้นเวยหนึ่งเส้นวางไว้บนยันต์แผ่นนั้น ม้วนมันเป็นแท่งอย่างเงียบเขียบ เขาห้อยมันเหนือสมุดแล้วจุดไฟ เศษขี้เถ้าร่วงหล่นลงในสมุดแล้วหายไปที่ต่อหน้าต่อตาเหมือนเอาเกลือปนใส่ลงไปใต้น้ำ

ผ่านไปชั่วครู่ ตัวอักษรแถวหนึ่งก็ปรากฏขึ้นมาบนกระดาษสีเหลืองนวล

'กายเปล่าว่าง ร่างไร้วิญญาณ'

สีหน้าของจำวอวินหลานไม่เปลี่ยน แต่ท่าทางกลับน่าเกรงขามขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก เขาวางมือไว้บนหน้ากระดาษ เอ่ยถามเบาๆ ว่า "คนผู้นี้มาจากที่ใด"

ตัวหนังสือบนหน้ากระดาษสั้นไหวแล้วเลื่อนหายไป ผ่านไปนานพอควร ก่อนที่ตัวหนังสืออีกแถวหนึ่งจะปรากฏออกมา

'ลึกลงไปได้พื้นดินพันจือ ไม่อาจเอ่ยนามได้'*

สีหน้าของจำวอวินหลานเคร่งเครียดขึ้นมาทันที

* จือ (ชื่อยะ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน สมัยโบราณเทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือ 1 ส่วน 3 เมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

ผ่านไปสักพักเขาก็จัดการเก็บกวาดที่เกิดเหตุ จากนั้นไม่รู้ว่าเขาหา เข็มกลัดซ่อนปลายตั้งหลายอันมาจากไหน เขากลัดพวกมันไว้ด้านในของ เสื้อเชิ้ต แล้วหยิบเสื้อโค้ตที่เขาโยนไว้อีกด้านเพราะมันมีแต่กลิ่นเหล่านี้กลับมา สวมใส่อีกครั้ง

ไม่นานนักรถพยาบาลก็มาถึง ทุกคนถูกปลุกให้ตื่นด้วยความตกใจ หน่วยกู้ชีพทำงานอย่างรีบเร่งและนำตัวเส้นเวย์ไปโรงพยาบาล

พวกนักศึกษารู้สึกเหมือนถูกทอดทิ้ง พวกเขาพากันตื่นตกใจทำอะไร ไม่ถูก จ้าวอินหลานบอกให้พวกเขา รออยู่ที่นั่น พยายามส่งสายตาบอกให้หลินจิ้ง ช่วยดูแลพวกเขาให้ดี แล้วตามเส้นเวย์ไป

ชีพจรของเส้นเวย์ยังคงไม่ตอบสนองเหมือนเดิม คณะแพทย์ในห้องฉุกเฉินเร่งกู้ชีพเขา จ้าวอินหลานรออยู่เงียบๆ อีกด้าน ในใจรู้ดีว่าร่าง ของเขาคนนั้นไม่ได้เจ็บป่วยอะไร แต่วิญญาณอะไรสักอย่างที่สิงสู่อยู่ในร่างนี้ คงจะเมาพับหลับไป อาจแค่จำศีลชั่วคราว หรือไม่ก็อาจไปแล้วไปลับ เขาถึง ได้มีอาการที่น่าตกใจเช่นนี้

จ้าวอินหลานเอามือไพล่หลัง สบัตยันต์อัญเชิญวิญญาณสี่เหลืองที่อยู่ในมือให้เคลื่อนออก ยันต์กระดาศลูกใหม่ขึ้นเองอย่างไร้สัมผัส เขาจุดยันต์ สามสี่ใบแล้ว แต่เส้นเวย์ยังคงไม่ตอบสนองใดๆ

เวลาแต่ละนาทีค่อยๆ ผ่านไป ดูเหมือนคณะแพทย์ลงความเห็นว่าเขา ตายไปแล้ว

จ้าวอินหลานตั้งสมาธิอย่างแน่นหนา จุดยันต์แผ่นที่ห้าพรางทองคำภายในใจ

วิญญาณไร้นาม จงตอบรับเสียงเรียกของข้า

พอท่องถึงรอบที่สาม ยันต์กระดาศซึ่งถูกเผาใหม่จนเกือบหมดก็สว่างวาบ ขึ้นมา ทันใดนั้นร่างที่เหมือนซากศพของเส้นเวย์ก็สั่นเทิ้มอย่างรุนแรง จ้าวอินหลาน ได้ยินคนในห้องฉุกเฉินตะโกนว่า "มีชีพจรแล้ว! มีชีพจรแล้ว!"

เขาถอนหายใจเฮือกยาว กวาดเศษขี้เถ้าใส่กระเป๋าดูโดยไม่ให้ใครจับสังเกตได้ เวลานั้นเส้นเวย์ยังไม่ประสงค์ที่จะตื่นขึ้นมา

ตอนที่รถพยาบาลนำตัวเส้นเวมมายังโรงพยาบาลกลางดึก คณะแพทย์พากันตรวจหาสาเหตุให้วุ่นวายไปหมด แต่ก็ยังหาสาเหตุไม่พบ เพราะตอนนั้นจำวอวินหลานยังไม่สร้างมา ทำให้เขาสติแตกโทรเรียกรถพยาบาลจนเกิดผลลัพธ์เช่นนี้เวลานี้เขาจึงต้องคอยอยู่เป็นเพื่อนเส้นเวมที่โรงพยาบาลท่ามกลางอากาศหนาวเย็นจนเนื้อตัวสั่นสะท้านในเดือนสิบสอง

สุดท้ายพี่หลานก็พลอยตกอกตกใจไปด้วย เขาคิดไม่ถึงว่าจะมีใครตีแม่หลานต้องเข้าโรงพยาบาลจริงๆ เขาตามมาอยู่เป็นเพื่อนที่โรงพยาบาลอย่างใจหายใจคว่ำ จำวอวินหลานเกลี้ยกล่อมจนปากเปียกปากแฉะเขาถึงยอมกลับไป ตาแก่ตัวย่นู๋ที่น่าสงสารคนนั้นตกใจจนหน้าเหลืองตัวสั่น

เมื่อเส้นเวมฟื้นขึ้นมา ก็พบว่าบนตัวเขามีสายระโยงระยางติดอยู่เต็มไปหมด เขานิ่งงันไปสักพักราวกับนึกไม่ออกว่าก่อนหน้านั้นมีอะไรเกิดขึ้น สุดท้ายเขาก็ลุกขึ้นมา นั่งแล้วเริ่มดิ่งสิ่งต่างๆ ออกจากตัว

"น่ากลัวว่าคุณจะต้องอยู่ดูอาการที่โรงพยาบาลอีกสองสามวัน" เสียงของใครคนหนึ่งดังขึ้นจากมุมห้อง เส้นเวมเห็นจำวอวินหลานนั่งอยู่ตรงนั้น เขาสวมเสื้อโค้ตแบบทหารตัวใหญ่ที่ไม่รู้ว่าไปเอามาจากไหน นั่งประคองถ้วยน้ำร้อนควันดูอยู่ในมือ

"โรงพยาบาล?" ที่แรกเส้นเวมนิ่งงัน จากนั้นสีหน้าก็เปลี่ยนไป "ผม...ผมตี้มมากเกินไปใช่ไหม"

จำวอวินหลานพูด "ไม่ใช่แค่ตี้มมากไป แต่คุณตี้มจนลมหายใจและหัวใจหยุดนิ่งไปเลย"

"ผม..."

เส้นเวมคิดไม่ถึงว่าตัวเองจะคออ่อนขนาดนั้น เขากำลังคิดหาคำพูดดีๆ เพื่อเอาตัวรอดจากเรื่องนี้ แต่จำวอวินหลานกลับเอาผ้าห่มไปวางอีกด้านแล้วพูดเบาๆ ว่า "แต่เรื่องนี้ความจริงผมเองก็มีส่วนผิด ตอนนั้นมันมันๆ เห็นคุณเป็นอย่างนั้นก็เลยตกใจจนสติแตก ไม่ทันคิดให้ดีก็บุ่มบ่ามโทรเรียกหน่วยกู้ชีพมาซะแล้ว เป็นไปได้ว่าสองสามวันนี้คุณคงต้องอยู่ดูอาการในโรงพยาบาลไปก่อนนะ..."

ยิ่งฟังเส้นแวงก็ยิ่งรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ
จำอวีนหลานหยุดพูดชั่วขณะ แล้วพูดต่ออีกคำว่า "...ท่านทูตมรณะ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)